

Hierofánia

Egyszer volt hol nem volt, az Óperenciás tenger hullámainak ringásában, az Üveghegy kislábujján túl, a képzelet virágszálainak bibéiben, a lélek molekuláiban, a gondolatok örvénylésében, a színekben, egy hangszer akkordjaiban, az égig érő fa tetején, a halhatatlan megérkezésben egy tünemény szendergett halkán. Szemei már nyiladoztak, fészkelődött, nyújtózkodott. Nemsokára fel is kel, hogy nekivágjon kalandjainak, megmérettetéseknek, oda merészkedjen ahova csak nagyon kevesen. A lét eltitkolt jelentéseihez, a jelképek kulcsok zárjaihoz, a Múzsák templomába, a misztikus érzékenységhez, az intuíció szökőkútjaihoz, a felismerés ikonjaihoz, behatol egészen az üdv misztériumának magjába. Utóbbi először voltaképp egy dió belseje, és jó sokat kell ahhoz utaznia mire elér oda, még többet, hogy megértse, miként adhatja egyetlen dió az egész univerzum titkát. De kezdjük az elején. Egy apróka róka magához tér valahol a látszat és láttatást felülmúló kinyilatkoztatás puha párnáján, és egy absztrakt ecsetvonással feltárja a van elérhetetlennek tűnő opuszát. Ha nem hiszed járj utána, nézd meg mit lát.

Ebben a mesében élettől és haláltól örökbefogadott szimmetria rajzol utat két jó barátoknak. Időtől és tértől kölcsönként gondolatok mondják el történetüket hol élesre fent fogalmak metsző elevevességében, hol menedéket nyújtó nyugalmas varázsválóságukban, versekben, ösztökélő éberségben. Az emlékezet és a teremtés határmezsgyéjén, itt és most az ottban és az akkorban, az ott és akkor az itt és mostban, egészben és részben.

A mű meseszerű matézis, mérőón, az ősök tárgyalótermét elhagyó képzeletek üzenete. Arcon ütött világok restaurált vízióiból kinyert erő. A jóra sarkalló vágy kozmosz íriszét tisztogató megszelídített tevékenység. Ahogy lent úgy fent, ahogy bent úgy kint, az öröm ígésző sugallata, a felemelő boldogság lágy csókja, majd elhaló ingere, félelembe csapó ziháló katarzisa. Végül a megrendült megérkezés a Mennysország kapuihoz. Út a felemelkedés felé. Két jó barát, két tiszta lény megidézett jelenléte, létének, jelenben kitárulkozó végtelen igazsága. Ciróka és Pampedli sorsa. Mindannyiunk tapasztalata.

Ciróka egy apróka róka, aki útjait akkor rója, mikor a többi róka még az odúban szuszogva kurta pózban a lóbórt húzza. Hűséges kísérője Pampedli a plompó egy csöppet töppedt-pöppedt bumfordi pamutgombolyag. Kacifántos orrhajlata, mindig nevetésre görbülő szája vidám tekintetté áll össze szőrös kis pofácskáján. Szíve százszor akkora mint termete. Ők ketten mendegélnek úton, úttalan utakon, az anyagból ki és be, a valóság alá- és fölé. Első találkozásuk nem volt éppen zökkenőmentes.

Valahol a Tundra közelében, végelláthatatlan jégár határolta zord mezőkön futott egy négy lábú, huncut tekintetű, de mégis szelíd, vörös bundájú állat. Élelmet keresett. Nagy vadra nem számíthatott testalkata és magányos életmódja miatt, ezért valami kisebbel kellett beérnie. Mind az öt érzékszerve teljes koncentrációja kell, ha enni akar. Lehetséges prédái a jégfelszín alatt rejtőzködő, szüntelenül izgó-mozgó, ide-oda cikázó fürge szörpamacsok. Egy ponton ez a megfagyott takaró elvékonyodott, át lehetett látni rajta, sőt be is lehetett törni. Ekkor figyelmes lett egy lassan botorkáló pomogács alkatú plompóra, aki szintén észrevette őt. Ciróka azt gondolta biztosan beteg, amiért nem szalad el. Betörte hát a jeget, rátette tappancsait, fogával kirántotta és a jégre rakta. A kis lény rezzenéstelenül figyelt, az apróka róka nagy megdöbbenésére csak vigyorgott. Nem egészen olyan volt mint társai. Nyugalom és víg kedély árasztotta el. A vigyor nemhogy eltűnt a képéről, hanem mintha még szélesebbre kerekedett volna. Ciróka a jégtakarónál is dermedtebb meglepettséggel fogadta prédája furcsa viselkedését. Miféle vakmerőség költözhetett ebbe az állatba?

- Miféle szeszély, ami nem eszmél ha itt a veszély? – kérdezte magában ezúttal hangzatosabban.
- Roppant költői!
- Tessék?
- Azt mondtam, roppant költői a megfogalmazás! – jött kissé hangosabban a válasz.
- Te most hozzám beszélsz? – fondorlatoskodott a róka hitetlenkedve.
- Ki, én? Persze, mindig! Ez a dolgom.
- De nem látom, hogy mozogna a szád.
- A lelkiismereted vagyok, nem kell mozognia a számnak, hogy beszélgethessek veled!

Ciróka egyre nagyobb képtelenségnek tartotta a történeteket. Nem elég, hogy itt van egy állat, ami kuncogó tekintettel áll élete szélén, halála előtt, ráadásul van valami, vagy valaki, aki beszél hozzá, de nem látja. Biztosan csak meg akarja tévesztetni, időt akar húzni! Abban sem biztos, hogy egyáltalán hallja, de valami történik, az kétségtelen. Nem evett már jó pár napja az igaz, hideg is van nagyon, talán hallucinál. Nyolcszor tévesztette el eddig a zsákmányt, ez is arra utal, hogy fáradt. Igen, nyilván a kimerültség, a folytonos hajsza! – morfondírozott magában.

Ez a plompó itt láthatóan riadt, mégis nevet. Megzavarodott szegény. – gondolta. Fel fogja zabálni, már csak azért is!

- Kimerültséged elveszi ösztöneidről az erőt. Érzékszerveid kitikkadnak. Azok nem kifelé, hanem befelé kezdenek el hatni.
- Befelé? Ez lennél például te...?
- Igen én. Azaz te, mivel a te lelkiismereted vagyok.
- Oké! Most már magammal is beszélek. Bizonyosan megőrültem! Szokatlan és furcsa, mindenekelőtt igazán megalázó sors ez egy ilyen dörzsölt lényre nézve, mint én! Remek!

Fejét jobbra-balra ingatva, kíváncsi és kételkedő szemsugarait rá mérve méregette a plompót. – Miféle szerzet ez!? – mielőtt végiggondolhatta volna a sors melyik újabb titokzatos tréfája hecceli meg ezen a napon, Pampedli mosolygós szája szóra nyílt. A ravaszdi életében először nem érezte magát ravasznak. Mintha kikerült volna mancsai közül az irányítás. Az érzékszervei, az állatok, most meg ez a rejtélyes jelenség, ami lelkiismeretnek hívja magát, és semmit nem ért abból, amit mond. Na mindegy is! – Felfalom ezt a botor állatot, attól majd jobban leszek! Méghogy lelkiismeret! – évődött. Épp rávetette volna magát a plompóra, de azon nyomban lemerevedett.

- Ennek semmi értelme, ez lehetetlen! Miért nem tudlak megenni? – szakadt ki zaklatottan a rókából.
- Hát ez a dolgok elől simogatója.
- Hogy mije!?
- Ha van hátulütője a dolgoknak, gondolom van elől simogatója is – felelte a plompó kuncogva.
- Most sem teljesen világos... – nyeklendezett a róka. – Elmondanád kérlek érthetőbben, mielőtt te vagy én itt fagyunk meg?
- Nem tudod megenni a lelkiismereted. Akadályoz benne a lelkiismeret-furdalásod.
- Az meg milyen állat?
- Az is én vagyok!
- De te egy plompó vagy! – vetette oda a róka egyre nyugtalanabbul, egyre éhesebben.
- Valóban, de csak azért, hogy könnyebben megérts és el tudj fogadni.
- De nem értem! – vakkantotta türelmetlenül Círóka!
- Olyan vagy most, mint az emberek. Legtöbbjük semmit nem ért, ha nem láthatják a szemükkel, nem foghatják meg a kezükkel.

- Lehetne lassabban? És ehetnék már valamit!? Tudod a bundám megvéd a hidegtől, de a gyomrom nem véd meg az éhségtől. Az rendre követeli jussát. Megérted ugye!?
 - Persze! Bemutatlak pár barátomnak. Azután jobban leszel, ígérem! Az éhséged is el fog múlni!
 - Kiknek?
 - Először is magamat mutatnám be. – ezzel ünnepélyesen magasra emelte az egyik kis végtagocskáját, a másikat mellkasa elé tette, egyik lábát picit hátra csúsztatta és meghajolt. Az egyensúlyát közben elvesztette, karjaival hadonászott, hogy állva maradjon, de végül lehuppant az ülőgumóira. Elnevette magát, majd mélyen a szemébe nézett a rókának.
 - A lelkiismereted vagyok. A barátod, nem az ellenséged. Soha nem hagylak cserben, ahogy eddig sem hagytalak. Végtelen szeretet, elfogadás és megbocsájtás van bennem feléd – ahogy mindig is volt, van és lesz. A barátaim is ugyanígy éreznek irántad. Én ismerlek téged. Most már csak neked kell jobban megismerned engem és minket.
 - Te tudod, hogy én ...én... mi... Miket mondok én itt?
 - Tudom...tudom...ne aggódj! Számodra nincs van, és vagyok, és tudat sincs, egy állat testében éled a világod. Most eljutottál valahová, valahová ahol szembetalálkoztál önmagaddal. Itt a jeges tundrán, a világ peremén.
 - Ez olyan, mint amikor belenézek a vízbe és látom magamat?
 - Hasonló, de nem egészen. Most a lelkedet látod bennem viszont.
 - A kábultság és a fáradtság...biztos az. Na meg az éhség. Olyanokat látok, amik nincsenek... – kételkedett továbbra is meredten a történetekben a fiatal vörösképű.
 - Majd megértesz mindent Ciróka!
 - Ó-A...Ó-A...suttogta halkán a róka, felfelé emelve tekintetét a szikrázó napsütésbe. Ezt sokszor hallotta amikor magas kétlábúak futottak utána bottal, faágakkal mert megevett egy állatot, amit ők megehetnek, csak ő és rókatársai nem. Mondtak utána mást is, de az változott, az Ó A volt változatlan minden esetben.
 - A barátaim hasonlóak hozzám. Beszédes neveik vannak: *Szabadság, türelem, boldogság, együttérzés, békeesség, feltétel nélküli szeretet, megbocsájtás, alázat, hit, remény, jóság, éberség, tudatosság*. Velük tudlak összehozni.
- A rókában mintha valami fellángolt volna. De aztán...
- Na-na-na-na-na! – vágott közbe Ciróka. – Álljunk csak meg egy kicsit! Előbb együnk, aztán ismerkedünk!

- Megmutathatom az éhséged forrását is, mit szólsz!?
- Ne mutass meg inkább semmit, én mutatom meg neked a hasamat belülről! – csattant fel az újabb hullámban érkező éhségtől harsogva.
- Ott vagyok a hasadban már most is. Az egész lényedet áthatom, ne aggódj! N e f é l j!
- Na, megint kezdted! Csak az időt akarod húzni, nehogy megegyelek! Furfangos állat vagy te komám! De engem nem versz át!
- Az bizony! Furfangos, és egyáltalán nem verlek át, mert szeretlek.

Ciróka megszeppent.

- Habár... habár az éhségem forrása az érdekes lehet. Mit is mondtál az imént? Hogy szeretsz...? Fura dolgokkal állsz elő te plompó!
- Pampedli a nevem!
- Óh, aha...jó!
- Az én nevem...az én nevem... állt tanácstalanul hirtelen, valami „Ó A” azt hiszem... ahogy az előbb te is mondtad... legalábbis ezt kiabálják utánam sokszor amikor megtömöm a bendőm. De csak a két lábúak, a négylábúakat nem zavarja ha eszem. Csak a kétlábúakat. Persze ők is megeszik azokat a repülni nem tudó szárnyasokat, de bezzeg az nem baj! Na mindegy, nem értem! Neked is négy lábad van, talán azért ez a rokonszeny.
- Róka.
- Óh igen. Róka!
- Így neveznek a... az...
- Az emberek.
- Igen ők, róka.
- Amit megeszel feltehetően tyúk, kacsa, liba, vagy egyéb szárnyas állatok. Mit szólnál ahhoz, ha nekem Ciróka lennél? Illik rád!
- Jó legyen! – felelt a róka lelkesen, megörülve az új nevének. Ugrándozott kicsit kelekótyán, megcsúszott ő is a jégen, hasra puffant és elmosolyodott. – Akkor elviszel az éhségem forrásához? Eltudsz vinni oda?
- Én sok helyre el tudlak vinni. A barátaimnak szeretnélek bemutatni. – mondta tisztán csengő hangon Pampedli, a plompó.
 - Akkor elindulunk?
 - Persze! Induljunk el csak úgy!
 - Hát nem a barátaidnak akarsz bemutatni? – harsant fel megint értetlenkedve.
 - De igen.

- Akkor nem kéne egy konkrét hely, erdő, mező, fa, bokor, odú, barlang, csapás, tópart, ilyesmi, tudod egy hely ahol élnek?
- Nem, nem igazán... – felelte sejtelmes pisolygással az arcán a plompó.
- Ahham...jó.. – tétozott a róka. Jó menjünk akkor amerre gondolod...

*

„...Sötétedett. A szél egyre erősebben süvített. Több szélhullám járta jeges táncát egyszerre, néha összekapaszkodtak, és tornádóként söpörtek végig a rókaordító dermedt rónaságon. Az aurora borealis ennek ellenére tisztán kivehető volt. Ciklámenzöld színekkel pompázatos fényjelenséget rajzolt az égre. A róka gyönyörködve nézte hosszú percekig keresztül, egészen megszelídült tőle. Mintha a zajló fényszínek egy gyönyörű festményből olvasnának kottát és azt terítenék csendéletként az égboltra. Csodálatos! Aztán Ciróka, aki hallotta is a szépség színeit, mint sziporkázó szonettet fogadta magába Pampedli szavaival összefonódva. Elfelejtett minden nélkülözést azokra a percekre. Majd kiragadta magát a betöltekezés lélekbalsamozó elragadtatásából és semmibe révedve nézett maga elé. Tekintete megtelt valamivel, valami jelentőségteljes megértéssel. Egy picit fordított agytekevénnyel a kaland amiket átélte. Pampedli nemes higgadtsága, ebben a zord mostoha világban is éberen őrzött lelkesedése erőt adott neki. Aztán előre nézett. Semmit nem látott, fáknek nyoma sincs még, barlangnak végképp.

- Ciróka! – ragadta meg a pillanatot a plompó, amikor látta társa visszatért a gyönyörködésből.
- Igen? – válaszolt a róka.
- Gyere, gyere! Fuss ide mellém. – már jó pár méterrel előrébb állt, mint társa, aki az eget kémlelte utolsó perceinek hitt eksztázisában. Ahogy odaért rögtön feltűnt neki, hogy határozottan melegebb van, és a szél sem fúj annyira. Még mindig a jégsivatag közepén álltak, ezért nem értette mi történik. De nem is tudott vele foglalkozni, mert Pampedli felvillanyozva kiáltott neki.
- Kezdjünk el egyhelyben ugrálni most azonnal!

Látva társa serény pattogását, az imént átélt áhítat félig kilépett lelke ajtaján. Pont ehhez van kedve, gondolta még újra egy kicsit feszülten, de aztán nekikezdett. Hiszen valami mégis történik, elvégre a zord idő kellős közepén enyhült körülötte a légkör.

- Naaaa! Ugrálj, gyorsabban, magasabbra, meglátod jó lesz!Jó, de miért!? – kérdezte nem túl nagy lelkesedéssel.
- Csak csináld, ne kérdezz annyit, bízz bennem! Nagyobbakat, erősebben! Tudod úgy, ahogy rám is vadásztál amikor a vékony jégtakarót át akartad törni...”

In search of lost wisdom

„...Ahogy mendegéltek, tőlük jóval előrébb, sok hosszú fa távolságra megpillantottak egy kunyhót. Ember még nem látná a sok fa és meztelen bokrok indáinak takarása miatt, másrészt a távolságot sem tudná bejárni pillantásának sugara. Ez amolyan egyezményes jel egyébként az állatoknál. Amíg ők nem látnak, hallanak, szimatolnak embert, addig azok lényegesen alulfejlettebb érzékszerveikkel biztosan nem szúrják ki őket. Leleményben viszont felveszik velük a harcot. Csapdákat készítenek, állatok által otthagyott csapásokból következtetik ki vonulási útjukat. Tél esetén pedig a foltokban megmaradt ehető növények árulják el helyüket. Nyomolvasásban nagyon fejlett az emberi faj. – Na de egy rókán nem fognak ki! Hogy is ne! Még az kéne! És itt van mellette ez a rejtélyes állat, a magát Pampedlinek nevező plompó, a vidra és valami nevenincs állatból kialakult kétélű teremtmény, a lelkiismerete. Ha annyira ismer mindent, csak felismeri a veszélyeket is! Mindenesetre tőle nem félt, ami már önmagában is tiszteletre méltó – tehát pár gyomra után futkosó kétlábúval sem lesz gondja! Jut eszembe gyomor! – Pampedli, már nagyon éhes vagyok!

- Semmi baj te vörös képű lufilekvár! A kunyhóban van eleség!
- De az emberek élőhelyét csak nagy éhínség esetén közelítjük meg, különben nem kockáztatunk! – szólt Círóka aggodalommal vegyült felhívása a kedves szörpamacs felé.
- Ki mondta, hogy abban a kunyhóban emberek laknak? – felelt válaszképpen végtelen nyugalommal és magabiztossággal a plompó.

A kunyhó kívülről nézve lakatlannak tűnt, és roppant picinek. Egy embernek is szűkös a hely, hát még embereknek. Bekandikálva az egyszerűen összeeszkábált kis ablakocskán a róka nem volt elájulva a látványtól. – Ütött-kopott deszkafalak, sehol egy alak, az akolban nincs abrak, rozoga egy lak. Nincs egy vacak vacok ahol elalhatok, mindjárt visszafordulok – susmorogta magában rímekbe szedve ismét. A kis viskóba belépve azonban hatalmas

színpompás belső tér fogadta őket. Hosszú gigantikus folyosók nyúltak, indaként kacskaringóztak ameddig a szem ellátott. Az volt az állat érzése, mintha élnének és hívogatnák őt. Girbe-görbe falak, robusztus oszlopok, ezernyi ajtó, szoba nyílt mindenfelé. A kis kunyhó belülről egy méreteiben óriási palota volt, míg kinézve az ablakokon ugyanaz a táj tárult szemük elé. Pampedli érezhetően hozzászokott a látványhoz és a nem mindennapi jelenséghez, de azért megállapította: – Na ebből is láthatjuk ravaszdi, hogy „nem mind nem arany, ami nem fénylik.”

A telített, burjánzó látványvilág Ciróka összes érzékszervét elragadta, plusz még azt a jónéhányat is, amiről nem szoktak beszélni. Vadászösztöne, éhsége elapadt. Ámulatában-bámulatában megfeledkezett gyomráról.

Elragadtatottságából a folyosón áramló, falrengető mély duruzs-muruzs hangja hozta vissza. Átütő dörgedelemmel elegyült léptek zajára lett figyelmes. A duruzs-muruzs robajjá erősödött, mindenhol visszhangzott. Nagy fülei serényen tekeregtek-forogtak keresve a hang forrását. Majd egy jól megtermett barna színű, lomhán mozgó nagy tappancsú kisebb hegyomlás bukkant elő állatalakban. Harsányan és vidáman üdvözölte a jövevényeket.

*

– Hohó hahó, kik azok kik erre járnak, amerre a madár se jár? Szia Pampedli! Szia Ciróka!
– hangzott el az öblös, jókedvű köszöntés.

– Szia te valaki...! – mondta bátortalanul Ciróka. – Hiszen a nevemet mégis honnan tudja?
– cikázott át rajta.

– Áh ne is törődj vele róka! Tudom, amit tudnom kell!

– Na megint egy gondolatolvasó! Pazar! – szökkent ki hangosan a száján, pedig magában akarta, gondolatait letakarva. – Téged hogy hívnak?

– Medve!... pontosabban medvének hívnak az emberek.

– Á értem, szóval medve... Képzeld! Láttam hozzád hasonlókat messze innen, csak ők fehérek. Jégbundájuk van, mint ennek itt mellettem – és Pampedlire mutatott. – Nagyok, mint te, és nem túl kedvesek. Na de mi a neved? – kérdezte siettelve.

– Mondom, hogy medve!

A rókán újra erőt vett a türelmetlenség. Ezért máshogy próbálkozott.

– Én Ciróka vagyok, társam Pampedli! Ahogyan köszöntöttél is minket. Csak van neved neked is! Kell lennie! Szüleid biztosan adtak!

– Adtak hát! Ja, illetve nem, bocs' – és elnevette magát.

– De én olyan igazira gondoltam!

„Mint az erdőben a nyomok,
elárulom ki vagyok, hol vagyok.

Honnan jöttem merre tartok,
a mintákból kiolvashatod.

De vigyázz, mert hiába hat az öt, ha becsap,
a hatot, hetet keresd, az a biztosabb.”

– Hatot-hetet? – fumigálja Círóka a verset. – Összehord ez a medve itt hetet-havat! Még hogy hatot-hetet! Érdekes név egy állattól! – Mondja immáron hangosan, elfintorodott orral, csalódottságát felvállalva.

– Érdekes gondolat egy állattól! Nevet várni fajtársaitól. Mi nem emberek vagyunk, hogy mindennek nevet adjunk. – vetette vissza a medve érezve a róka cinizmusát. Ő pedig újabb orrfintorgatással válaszolt. – Te nem róka vagy, én pedig nem medve. De ha az emberek mindenáron nevekkel akarnak minket illetni, hát legyen. Szóval azt akarod tudni ki vagyok, vagy a nevemet?

– Inkább azt, hogy ki.

„Sok néven nevezik, ki valójában egy,
amilyennek látni akarod, annak engedj.

Keresd mit szavakkal megközelíteni nem lehet
magadat a másokban, őt tebenned így leled.

Katicabogár suhogó szárnya ráfeszül a szélre
valóság szimbólumai szállnak a rétre.”

Ciróka hallgatott. Próbálta megérteni, megfejtetni a sorokat. Látva ezt a medve, gondolatait kicsit elterelte...”

•

„...Lágy révedezés puha rügye pattan,
levegőhöz jut a hontalan.

Érzékei mögé érve,
feltárul tisztán első születése.
Verejtékzuhatagon át köpült igazság képe,
szennyezetlen őstermészet lép a színre,

Ki mer önkioldva szabadon lenni,
az a szimbólumokat megfejtheti.”

– Na de várjál már egy kicsit! – vágta közbe sietve a róka, elejét véve a medve további hangos mormológjainak. – Nem értek azért mindent a verseidben!

– Első lecke ravaszdi! *Türeleeeeem!* Nem kell mindent rögtön megérteni! A Nap sugarait sem érted, mégis feltölti legutolsó porcikádat is jótékony energiákkal ha fürdőzöl sugaraiban. Retinádon átsüt és éltet. Sőt a Nap sem érti a növényeket, nem is ismeri őket, csak süt és táplál, mert ez a természete. Nem vár cserébe semmit, ad, mert ez az élete. Közben egy hatalmasat ásított, és folytatta.

– Második lecke. Ha a hírhozók úgy döntenek meglátogatnak – mostanában nekem úgy tűnik mintha ritkábban döntenének így – elhozzák neked az ébredést is. A sors színpadán látszólag szemed előtt zajlanak az események, de van egy elfátyolozott rész, ami mögött más erők érvényesülnek. Oktondi élőlényként, szörmebundába, bőrkabátba, pikkelyekbe csomagolt értelemmel nagyon nehéz látni mi történik valójában. De történik, és lehetsz kezdeményező. Ehhez érzékeidet kell fejleszteni, szélesíteni, kitárni...”

...” – Remek medve barát! Akkor én most itt meg is állnék! Jót beszélgettünk! Igazán köszönöm! – szólt Ciróka nem kis cinizmussal a hangjában, valójában maga sem értve, hogyan került egy ilyen beszélgetés kellős közepébe, amikor nem régen még csak egy plompóra vadászott és a nevét is alig tudta kimondani. – Majd megértem, oda se neki! – mondta magában határozottan, magabiztosságot színlelve.

– Jól gondolod.... meg fogod érteni! – olvasta gondolatait újra a medve. És ha most nem haragszol nyugovóra térek. Körülbelül...várjunk csak... ja igen! Hónapokat kell még aludnom! – ezt is vígan mondta hevesen gesztikulálva, és mint az indiánok mutatta is a barlangot, a fekhelyet és hogy milyen pózban kíván aludni és mennyi időt. Roppant mulatságos volt. Kiderült távolról sincs érzéketlen arckifejezése, csak jól kell tudni kérdezni tőle.

✧

Ciróka tudatát, mint a gátakat az árvíz törték át az elhangzottak. Zavarodottan, kicsit szégyenkezve lelapult a földre és már a szemeit is eltakarta tappancaival, amikor váratlanul kitört belőle a helyzet summázata: – Hát ez a maci aztán jól belemondta a tutit az éterbe. Amiről még sejtelve sem volt mi az. Majd sorjázta fejében a kérdőjelek: – Ki ez az állat? Akkor most van testünk, vagy nincs? És ha van „testem”, de a test nem én vagyok pontosan, akkor ki vagyok? És milyen nyelven beszélünk...? És kik azok a möndölecskék? – kérdezte ezeket inkább már suttogva, mintha tartana a medve reakciójától a sok értetlenkedés miatt. De a névtelen medve, „Medve a Medve” hírből sem ismerte a haragot. *Tűrelme* áthatotta egész természetét függetlenül a helyzettől. Pajkosan előadott még egy verset, hátha felderíti vele Cirókát.

„Mendegélek egymagamban,
gondolataim a málnásban.

Fülledt levegő lapul lomhán a tájon,
már messziről látom, szaglászom.

Beleszippantok hetykén hármát-négyet,
kétséges, hogy tavaszig magamhoz térek.”

...”– Te Medve. Vannak errefelé, ilyen hideg tájon emberek? Mert ha útnak indulunk innen, nem szeretnénk beléjük botlani!

- Vannak igen! – válaszolta.
- Hogyan tudnak életben maradni Bunda nélkül? – a válasz ismét rímekben egyre halkabb hangon vánszorgott Ciróka és Pampedli fülébe.

„Rengeteg ember derengett már erre,
téli éjszakákon reszkette, dideregve,
Reggelente a dérlepte mezőn a fáradtságtól dülöngélve,
Délben a dolmányban is dermedten megfeszülve,
este döngicsélve, mint dongók hada dajdaloztak,
volt dínom-dánom,
délig tartó medveszerű álom.”

- Medveszerű?
- Igen.
- Fázol te is ilyen nagy és vastag bundában?
- Nem fázom, de azért kedvelem a meleget! Hiába vagyok egy behemót bumfordi óriásbocs. – kezdett hozzá újra öblös kacajjal – tudod a hosszú hidegben, télen – és közben megint ásított egy hatalmasat, hasát pedig játékosan lapogatta – ugyanúgy dermedve szenved a medve, nincs se eledele, se kedve...
- Jó-jó-jó értem így is! – vágott közbe Ciróka, mint akit már kimerít a rím és egyszerű beszélgetésre vágyik.

*

A következő pillanatban Medve a Medve elaludt. Több kérdésre nem jutott idő.

Ciróka kérdőn ránézett Pampedlire. Ő kezét hanyagul széttárta, vállait kissé megrántotta, mint aki nem tud mit tenni. – Durmolgat a maci. Téli álom. Tudod. Még tél van. – nyugtázta vidám egykedvűséggel a plompó. – Ez van.

– Igen-igen tudom... A behemót bumfordi halk duruzs-muruzsa lomhán cammogó duruzs-buruzssá változott. Álma lassan betakarta az egész kastélyt. Ezzel együtt az öblös hangvibráció

is átölelte őket. Egyenletes pulzálás, olyan, mint mikor egy álló vízű tóba beledobunk egy követ, és az egymás után szaladó köröket gerjeszt, de ez az egész hasonlat hang alakban lépett a színre. A monoton, ámde mégis ékes vibrálás valójában a medve álmából kilépő forgószerű frekvenciák hipnotikus útja volt. És csodák-csodája lassan materializálódott is előttük a hangjegyeket felkavaró rokonszenves morajló bűgös. Olyannyira, hogy fel is borzolta mindkettő bundáját.

Ciróka állt leesett. A binaurális ütemek fényalagutat formálva, csillagok között jelenítettek meg egy fénypontot, vékony, fekete csíkos sávval övezve az odáig tartó téridőt. Pampedli látta és cselekednie kellett.

- Álmosodok Pampedli. – mondta a róka elbűvölve.
- Igen tudom. Ha nem megyünk ki gyorsan a kunyhóból a medve álma elaltat téged.
- Tényleg? – csodálkozott Ciróka.
- Igen. Ha a medve elalszik, álma a közelében mindenkit álomba szenderít. És akkor megszűnik a kunyhó belseje is.

- Neeem mondoood, téééényleg!? Deeeee érdekeeeee! – áradozott mosolyogva Ciróka a magánhangzókat megnyújtva. És tétován andalgott előre, mintha abban az örvénylő alagútban lenne, ami valójában a melódia által életre keltett képi világ festményszerű manifesztációja.

- Igen. Minél mélyebb álomba zuhan, annál inkább szűnik meg a hely, és egyre inkább lesz a kunyhó olyan, mint amilyennek kívülről is látszik. – válaszolta Pampedli enyhe türelmetlenséggel a hangjában, hiszen érezte társa nem igazán fogja fel a helyzetet.

- Jóóóó, maradjunk itt, és meeenjünk együtt a meeedve áááálomvilágába! – a félig beszéd, félig ének mutatta, hogy Ciróka teljesen a hang(ulat)kép hatása alá került.

- Dehogysis! Még nem vagy rá felkészülve Ciróka! De leszünk még hasonló helyeken ígérem! – azzal tapsolt egyet, füttyentett, amivel a róka figyelmét akarta visszahozni a jelenbe, mint egy hipnotizálás után, de nem hatott. Ekkor elővett egy kis köteg csalánlevelet a bundájára erősített kis táskájából, amit vándorlásuk során gyűjtött be. Rászórt valami port, ami hús illatot adott neki, és a kunyhó ajtaja elé dobta. Elég is volt ennyi. A róka rögvést megindult az irányába.

A falak fakultak, a telt oszlopok szikkadtak-omladoztak, a szobák sziluettjei tompultak, a pillanatok lelassultak, a nagy hangok csönddé zsugorodtak. A plompó gyorsan kinyitotta az ajtót. Az előtte ténfergő vörös képű társa éppen a kis húsillatú csalánleveleket próbálta felkapni meglehetősen lassú és ügyetlen mozdulatokkal, de erre már nem maradt ideje. A fenekénél fogva Pampedli egy hatalmasat taszított rajta, és kiestek az erdőbe. Kint Ciróka elcsigázottan ránézett a kunyhóra, majd Pampedlire, aztán magára, megint a kunyhóra, és kis barátjára, aztán maga elé. A viskó semmilyen jelét nem mutatta annak a belső gazdagságnak, amit Medve a Medve jelenléte teremtett. Fülében még szakaszosan rezegtek, pendültek az álom hangfoszlányai, bevillant a hangokból összeállt vízió is, és most figyelt fel arra, hogy az a szűk fekete út, valójában fekete sörényből sodort kéve volt. Érdekesnek találta az utat sörényből, de a hosszú perceken át tartó ocsúdás folyamata alatt teljesen megfeledkezett róla.

– Elfelejtettünk enni Pampedli! – mondta aztán lemondóan, de az átélt élmények hatása alatt még mindig felvillanyozott állapotban. – Elmegyek vadászni, aztán találkozunk itt.

– Rendben. Jó portyázást! A vadászat után találkozunk.

– Köszönöm! Azzal megeredt. Két szökkenés után hirtelen megállt, visszanézett a plompóra. – Te figyelj csak! Mi az a lufilekvár?

– Á hagyjuk nem fontos!... – válaszolta fűlig érő szájjal.

Deep space trans-mission

- Akkor mit szólnál ha most utunkat az Óperenciás tenger felé vennénk?
- Persze, miért is ne!
- Akkor kis türelmedet kérem, mert oda gyalog és futva nem érünk el egyhamar.
- Nem? Akkor hát hogy megyünk?
- Gondoltam leintünk egy taxit, vagy felszállunk egy buszra. – hagyta el az ironikus válasz a pufók plompó pofácskáját.
- Mit hadoválsz te itten össze plompó képű Pampedli!? – kérdezte a róka szemlátomást megkülönböztvén a felsorolt ismeretlen szerkezeteken. Pontosabban azt nem tudta, hogy a négy kerekű dübörgő masinát hívhatják taxinak is, ha pedig nagyobb, hosszabb és magasabb, akkor busznak.
- Na jó, tudod, valójában azok sem visznek minket oda. Egy égenjáróra van szükségünk, csillagközi vándorra.
- Ige!..”